

บันได 1,200 ขั้น ที่ลัดเลาะผ่านชอกเขาไปตามหน้าผาจนถึงยอด มั่นคงสูงและเหนียวไม่ไผ่เล่น เพียงแค่แหงนหน้าขึ้นไปมองคนที่กำลังไต่บันไดอยู่ข้างบนอันสูงลิบก็ดูน่าหวาดเสียว ขึ้นไปแล้วจะสูงแค่ไหน ข้างบนนั่นมีอะไร จะขึ้นไปไหวหรือไม่ ดูเป็นสิ่งที่ท้าทายและชวนหาคำตอบยิ่งนัก ที่ยิ่งไปกว่านั้นมันเป็นการพิสูจน์ร่างกายและจิตใจได้เป็นอย่างดี

หลายปีมาแล้วผมเคยแวะมาเที่ยววัดนี้ซึ่งเป็นที่รู้จักของคนทั่วไป จะเรียกว่าเป็นวัดดังที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่งของภาคใต้ก็คงไม่ผิดนัก เคยได้ยินชื่อ "หลวงพ่ोजำเนียร" เจ้าอาวาสวัดถ้ำเสือที่มีผู้เลื่อมใสศรัทธาของผู้คนในจังหวัดกระบี่และจังหวัดใกล้เคียงมานาน

ผมรู้จักวัดนี้ในฐานะที่เป็นสถานที่ฝึกสมาธิและเจริญภาวนา ซึ่งแต่ละปีจะมีทั้งหญิงและชายจำนวนมากมาบวชชี - พรหมณ์ นุ่งขาวห่มขาว และถือศีล 8 กันเป็นเวลาหลายวัน โดยวัดได้จัดสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆไว้รองรับอย่างครบครัน

วัดถ้ำเสืออยู่ห่างจากตัวเมืองกระบี่มาไม่ไกลนัก คงไม่เกิน 5 กิโลเมตร ตามเส้นทางสาย กระบี่ - ตรัง ทางเข้าวัดสังเกตง่าย จะเห็นก้อนหินก้อนใหญ่สูงราว 10 เมตร ตั้งโดดเด่นอยู่ตรงสามแยกปากทางเข้าวัดพอดี ซึ่งผมก็จะใช้เป็นจุด จุดสังเกตทุกครั้ง ก่อนที่จะเลี้ยวรถเข้ามาตามถนนสายเล็กๆ ผ่านสวนของชาวบ้านต่อไปอีกประมาณ 1 กิโลเมตร ก็จะเห็นวัด อยู่ด้านใน

ลานจอดรถที่กว้างขวางใหญ่โตอาจดูคับแคบหากเดินทางมาในวันหยุดหรือช่วงเทศกาล วัดนี้เป็นจุดแวะเที่ยวของนักท่องเที่ยวหลายระดับ ทั้งจีนฉับทัวร์ ทัวร์ระดับ VIP รวมไปถึงกรุ๊ปทัวร์นักท่องเที่ยวต่างชาติที่ผ่านมายังเส้นทางนี้

"รูปปั้นเจ้าแม่กวนอิม" สูงราวๆ 5 เมตร ดูใหญ่โตกว่าที่เคยเห็นมาจากที่อื่นๆ ในแต่ละวันจะมีผู้คนมาบูชาไม้ขีดสาย จตุบูชาจุดเทียนกันจนควันโขมง และเป็นจุดเด่นที่ใครมาวัดนี้แล้วคงต้องเจอ

ผมเคยมาเที่ยววัดนี้ตอนที่รูปปั้นเพิ่งจะสร้างเสร็จใหม่ๆ เห็นสีทองเหลืองอร่ามแวววาวสวยงามมาก ใบหน้าเจ้าแม่กวนอิมดูสง่า มีราศรี หน้าขาวนวลออกชมพูเหมือนผู้หญิงสวยที่มีใบหน้าเกลี้ยงเกลา ซึ่งแสดงถึงฝีมืออันประณีตของช่างปั้น

ด้านข้างของวัดเป็นหน้าผาที่ใหญ่โตและสูงชันมาก มีบันไดปูนซีเมนต์ให้เดินไต่ผ่านชอกเขาข้ามไปอีกผาหนึ่งได้ เมื่อข้ามไปแล้ว จะเห็นเป็นป่ามีต้นไม้ใหญ่ขึ้นหนาแน่น บางชนิดเป็นไม้ใหญ่ที่หาดูได้ยาก ดูลักษณะแล้วน่าจะมียายุเป็นร้อยๆปี ถ้าเดินลึกเข้าไป ตามแนวทางเดินริมเขาจะเห็นถ้ำเล็กๆ มีค้างคาวหลายสิบตัวที่เกาะนั่งอยู่ตามเพดานถ้ำ สามารถมองเห็นได้ชัดเจนในตอนกลางวัน

ภายในบริเวณวัดที่อยู่ด้านหลังเขา ดูเหมือนเป็นป่ามากกว่าจะเป็นที่ดินเขตของวัด แต่จากสอบถามคนแถวนั้นแล้วทราบว่าเป็น พื้นที่ของวัด ออกว่าเดิมที่วัดนี้ตั้งโดดเด่นอยู่ป่าต่อมามีชาวบ้านมาทำสวนทำไร่และอาศัยอยู่ใกล้ๆวัดทำให้พื้นที่ของวัดถูกโอบ ล้อมไปด้วยที่ดินของชาวบ้าน

ชื่อ "วัด" ถ้ำเสือ " ในอดีตนั้นน่าจะมียุอาศัวย่อยๆตามถ้ำต่างๆภายในวัด นึกไปแล้วก็น่าเป็นจริง เพราะสภาพทั่วไปเหมาะที่จะ เป็นที่อาศัยของสัตว์ป่า มีถ้ำอยู่หลายแห่ง มีต้นไม้ใหญ่ และทางไกลจากผู้คน

แรกเริ่มเดิมทีของวัดนี้น่าจะมาจากพระป่าหรือพระธุดงค์มาอาศัยอยู่ตามถ้ำ และมีชาวบ้านที่ศรัทธาตามมาราบไหว้ จนกลายเป็นวัดในเวลาต่อมา ซึ่งวัดถ้ำต่างๆในต่างจังหวัด ส่วนใหญ่แล้วจุดเริ่มต้นจนเป็นที่รู้จัก ก็ล้วนมาจากพระธุดงค์ที่จาริกไปเพื่อหา สถานที่วิเวกในการปฏิบัติธรรม จนมีผู้เลื่อมใสเดินทางมาราบไหว้กันเป็นจำนวนมาก

จะว่าไปแล้วการค้นพบถ้ำต่างๆที่มีชื่อและเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญในเวลาต่อมา ก็มาจากพระธุดงค์นี้แหละที่เป็นนักสำรวจ และเป็นผู้คนพบที่แท้จริง ตกใจอาจมีบางส่วนที่เขาไปอาศัยและสร้างศาสนวัตถุต่างๆขึ้นจนเป็นการทำลายสภาพแวดล้อมไปอย่าง น่าเสียดายโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์

...ทั้งหมดนั้นเป็นความทรงจำที่ผมเคยมาเที่ยววัดนี้ถึง 2 ครั้งเมื่อหลายปีก่อน แต่ก็ยังไม่มีโอกาสไต่บันได 1,200 ขั้นแม้แต่ครั้งเดียว ทั้งนี้เป็นเพราะมีเวลาค่อนข้างจำกัดและยังต้องเดินทางต่อไปยังที่อื่นอีก ถึงกระนั้นก็ถึงความหวังไว้ในใจว่าคงต้องหา โอกาสมาพิชิตให้ได้

9 เมษายน 2542

ผมมีโอกาสมาเยือนวัดนี้อีกครั้งหนึ่งตามที่ตั้งใจไว้ เกือบสี่โมงเย็นผมก็ขับรถมาถึงวัดหลังจากแวะเที่ยวจังหวัดตรังและทะเลตรัง

กับครอบครัวมาแล้วสองวัน ครึ่งนี้ตั้งใจเต็มที่ ที่จะต้องพิชิตให้ได้ หากพลาดครั้งนี้ไปแล้วก็ไม่ทราบว่าจะมีโอกาสมาอีกหรือไม่ เพราะการจัดโปรแกรมเดินทางไกล มันไม่ง่ายนักที่จะจัดเวลาและสถานที่ได้อย่างลงตัวตามแผนที่วางไว้

ผมเตรียมกล่องและอุปกรณ์เพื่อนำติดตัวขึ้นเขาไปไม่มากนัก นำไปเท่าที่จำเป็นและให้น้ำหนักเบาที่สุด จะได้ไม่เป็นภาระต่อการขึ้นบันไดที่ดูออกจะโหดพอสมควร

" 1,200 ขั้น" คิดไปก็หัวน้ใจไม่น้อย กลัวขึ้นไปแล้วจะลื่นห้อยหอบแฮกๆ จนหมดรูปเสียฟอร์มกันเลยทีเดียว ที่ผ่านมาก็เคยไปเที่ยวอยู่หลายวัด แต่ยังไม่เห็นวัดไหนที่มีบันไดสูงและชันมากขนาดนี้ เทียบไม่ได้เลยกับบันไดนาถที่วัดพระธาตุดอยสุเทพ จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งมีขั้นบันไดเพียงไม่กี่ร้อยขั้นเท่านั้นเอง

"เป็นไงเป็นกัน มาแล้วก็ต้องลุย"

แต่ก็พออุ่นใจได้บ้าง ที่ไม่กี่วันนั้นก็ทดสอบตัวเองมาแล้วจากการปีนเขาขึ้นไปชมหมู่เกาะอ่างทองที่เกาะสมุย ซึ่งเรียกเหงื่อได้ไม่น้อยทีเดียว 1,200 ขั้นที่วัดนี้ ไม่น่าจะหนักหนาเกินกว่าปีนเขาที่หมู่เกาะอ่างทองเป็นแน่

จากนั้นก็ทำการรีดน้ำหนักตามธรรมเนียมแล้วก็มุ่งสู่ประตูทางเดินขึ้นเขาทันที

เมื่อมาถึงบันไดทางขึ้นก็รู้สึกแปลกตาอยู่บ้างเพราะเห็นธงทิวประดับกันเป็นแถว ตรงราบบันไดทางขึ้นก็มีผ้าแพรสีเหลืองสีแดงแต่งประดับจนสวยงามเหมือนกับจะมึนงานอะไรสักอย่าง โกลๆกันนั้นก็มีตำรวจนั่งอยู่ในเต็นท์พิธีกันหลายคน ดูผิดสังเกตกว่าทุก ครั้งที่เคยมา

" มึนงานอะไรหรือ...หรือมีใครเสด็จมา" ผมสอบถามเจ้าหน้าที่คนหนึ่งเพื่อให้หายสงสัย เพราะเกรงว่าจะถูกห้ามขึ้นไปข้างบน

" ข้างบนโน้นเค้ากำลังทำพิธีบวงสรวงพระพุทธบาทจำลอง...ขึ้นไปได้ครับ..." เจ้าหน้าที่คนหนึ่งอธิบายให้ฟัง

หลังจากเดินขึ้นบันไดไปได้ไม่นานก็สวนทางกับนักท่องเที่ยวที่เดินลงมา จึงได้ทราบว่า นาย อาคม เองฉ้วน ซึ่งเป็นรัฐมนตรีชวาวา การกระทรวงศึกษาธิการ (ในขณะนั้น) และเป็น ส.ส.ของจังหวัดกระบี่ อยู่ข้างบนนั้นด้วย มีนาละวันนีทางวัดจึงดุดีคัก ผู้หลักผู้ใหญ่ระดับรัฐมนตรีไปไหนก็มักจะเห็นผู้ติดตามผู้ดูแลความปลอดภัยมากันมากมาย ซึ่งเป็นเรื่องปกติที่เห็นกันเป็นประจำในทางจังหวัด

ทุก 100 ขั้นของบันไดจะเขียนตัวเลขบอกไว้ ทำให้ทราบว่าผ่านมาแล้วกี่ขั้นและยังเหลือข้างหน้ากี่เท่าใด ยิ่งสูงก็ยิ่งเหนื่อย และเรียกเหงื่อเต็มใบหน้าจนต้องปาดเช็ดกันอยู่บ่อยๆ ทั้งเหนื่อย ทั้งเมื่อยขา จนต้องหยุดตามจุดพักกันบ่อยครั้ง ตนาแปลกใจที่เมื่ออยู่ขางกลางแห่งมองขึ้นมมาแล้วมันดูสูงชันจนน่าหวาดเสียว ตพอขึ้นมาข้างบนแล้วกลับไม่เห็นว่ามันจะน่าหวาดเสียวตรงไหน

เมื่อขึ้นมาแล้วจึงรู้คำตอบว่าทำไมจึงเป็นเช่นนั้น

เหตุที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะว่าทางขึ้นเขา จะเป็นทางเดินที่วนเลาะไปหลิบเขา ซ้ายที ขวาที จนมองไม่ค่อยเห็นความชันของขั้นบันได นอกจากนั้นต้นไม้ก็ไมที่ขึ้นตามซอกเขาช่วยบดบังและลดความเสี่ยงใ้จากมุมมองไปได้แยะทีเดียว

" เพลอแพลบเดียวขึ้นมาสูงถึงขนาดนี้แล้วหรือ " กล้ามเนื้อขาเริ่มตึงจนออกอาการสั่น ไม่ว่าจะนั่งหรือยืนดูมันเกร็งไปหมด เห็นสภาพตนเองขณะนั้นแล้วอดก็ขำไม่ได้ ขาสั่นกระตุกเป็นจังหวะๆโดยอัตโนมัติ ยังแปลกใจว่าทำไมจึงต้องสั่นด้วย ดูเหมือนว่อาการสั่นนี้มันอยู่นอกเหนือการควบคุมของสมองด้วยซ้ำไป

ระหว่างทางขณะกำลังเดินขึ้นบันไดมานั้น ได้พบกับพระภิกษุรูปหนึ่งเดินลงบันไดมาอย่างคล่องแคล่ว จึงได้สอบถามพิธีข้างบน ทำให้ทราบว่าวันนี้เป็นวันแรกที่ทำพิธีบวงสรวงพระพุทธบาทจำลองที่เพิ่งสร้างเสร็จใหม่ๆโดยพิธีนี้จะมีไปจนครบ 7 วัน ปกติในช่วงเวลานี้ทางวัดจะจัดพิธีบนเขาและถือเป็นงานประจำปีของวัดถ้ำเสือ แต่ปีนี้พิเศษที่มีการสร้างพระพุทธบาทจำลองไว้บนยอดเขา เพื่อให้ประชาชนขึ้นมากกราบไหว้

ก่อนที่พระรูปนั้นจะเดินลงบันไดไปยังบอกกับผมว่ารีบๆขึ้นไป ข้างบนนั้นกำลังทำพิธีและมีคนเป็นร้อยๆเลย

ผมต้องเร่งตัวเองให้เร็วขึ้นเพราะเกรงว่าไม่ทันพิธี

ขณะที่เดินขึ้นไปนั้นก็พยายามนึกภาพงานพิธีไปด้วยว่าคนมากมายบนนั้นบรรยากาศจะเป็นอย่างไร มีพื้นที่กว้างขวางพอที่จะรองรับคนเป็นร้อยๆ ได้อะไร ขึ้นไปแล้วจะเห็นอะไร ที่จะคับแคบเกินไปพอจะถ่ายภาพได้หรือไม่

ขณะนั้นเป็นเวลาเย็นมากทีเดียว เห็นแสงแดดอ่อนๆ พอประมาณ จนหัวใจว่าเมื่อขึ้นไปแล้วจะมีแสงพอที่จะถ่ายภาพด้วยแสงธรรมชาติได้หรือไม่ เมฆขาวบางๆ ยังเต็มท้องฟ้า ดูแล้วน่าจะเป็นอุปสรรคไม่น้อยเลยทีเดียว

" ถ้าหากไม่สามารถถ่ายภาพได้ก็น่าจะถือว่าขึ้นมาเที่ยวก็แล้วกัน "

มันเป็นสิ่งปลอบใจทุกครั้งที่ไม่อาจคาดการณ์ล่วงหน้าได้ เพราะคิดว่าสิ่งที่ตั้งใจ บางครั้งอาจไม่เป็นไปตามคาด การถ่ายภาพจากการเดินทางท่องเที่ยว คงไม่สามารถไปจัดวางหรือเลือกเวลาได้ตามใจนึก ต้องปล่อยให้ทุกอย่างเป็นไปตามธรรมชาติของมันถ่ายได้ก็ถือว่า "เฮง" ถ่ายไม่ได้ก็ถือว่า ได้มาเที่ยว โดยไม่มีคำว่า "ชวย" อยู่ในใจ

แสงเริ่มอ่อนตัวลงมากขึ้นแม้จะเป็นเวลาแค่ 5 โมงเศษๆ เท่านั้น

" อ้อ...เหลืออีกไม่ถึง 100 ชั้นก็จะถึงยอดแล้ว....." ความรู้สึกดีใจ ที่ใกล้จะถึงเส้นชัยมาถึงแล้ว แต่แปลก....ทำไมไม่ได้ยินเสียงพระสวดเลย ไหนว่าคนเยอะแยะแต่ดูเงียบๆ พิธีการแบบนี้น่าจะมีเสียงผ่านเครื่องกระจายเสียงดังทั่วทั้งเขาแล้ว

ผมคงไม่ได้สนใจอะไรมากนักได้แต่ก้มหน้าก้มตารีบขึ้นไปให้เร็วที่สุด ทั้งๆ ที่เมื่อล้าทั้งตัว เสื้อผ้าที่สวมใส่ชุ่มฉ่ำไปด้วยเหงื่อที่สำคัญ " หิวน้ำแทบตาย "

ในที่สุดผมก็ขึ้นมาถึงยอดเขาซึ่งเป็นจุดสูงสุดที่กำลังทำพิธีกันอยู่ ข้างบนนี้มีลานซีเมนต์ค่อนข้างกว้างขวาง มีสายสัญญาณโยงระยางค์เต็มไปหมดและมีผู้คนเป็นร้อยรวมในพิธี

เมื่อขึ้นมาถึงบนนี้แล้วก็ต้องลืมนึกถึงความตั้งใจที่จะนั่งพักให้หายเหนื่อยกันเลย เพราะบรรยากาศของพิธีที่เห็นขณะนั้น มีอะไรที่น่าสนใจไม่น้อยจนต้องรีบเฝ้ากล้องออกจากกระเป๋ามาโดยไม่รอช้า แสงแดดที่คิดว่าจะมีปัญหาก็ก็นิ่งๆ พอที่จะเก็บภาพสวยๆ ได้บ้าง ขึ้นชักรอกขึ้นนี้อาจพลาดโอกาสดีๆ ก็เป็นไปได้

พิธียังดำเนินอยู่ ผู้คนที่อยู่ตามจุดต่างๆ นั่งพนมมือฟังเสียงสวดอย่างสงบจากต้นเสียงที่ผ่านเครื่องกระจายเสียงที่ไม่ดังนัก ผมจึงต้องระมัดระวังในการถ่ายภาพไม่ให้การเคลื่อนไหวของตนเองไปรบกวนสมาธิของคนอื่น ซึ่งขณะนั้นมีแต่ผมคนเดียวที่เป็นตากลอง อยู่กลางงานและเป็นจุดสนใจของคนที่รวมพิธี ยังแปลกใจเหมือนกันว่าไม่เห็นมีช่างภาพคนอื่นบ้างเลยทั้งๆ ที่ดูเป็นงานสำคัญที่มีผู้หลักผู้ใหญ่ของบ้านเมืองและพระเกจิหลายองค์มาร่วมพิธี

" เค้าคงคิดว่าเป็นช่างภาพหนังสือพิมพ์ เพื่อถ่ายภาพไปทำข่าว...." ผมนึกในใจ และต่างก็มองมาที่ผมเป็นจุดเดียว สารธารูปผมขณะนั้นก็อาจดูคล้ายช่างภาพหนังสือพิมพ์ ที่มีทั้งกล้องและกระเป๋าสัมภาระ แล้วยังดูหน้าเก่าออกแฉ่ๆ อีกต่างหาก

บนยอดเขาที่มีลมกรรโชกมาเป็นระยะๆ กระทบไปหน้าตลอดเวลา ทำให้หน้าตาที่ชุ่มไปด้วยเหงื่อเหือดแห้งไปได้ ความเหนื่อยล้าที่สะสมมาแต่แรกก็หายไปเกือบหมด แล้วยังได้ทำจากผมมาร่วมงานหยิบยิบในด้วยน้ำใจไมตรี ทำให้มีเรื่องมีราวถ่ายภาพต่อได้อย่างไม่ยอห่อ

ผมเก็บภาพไปเรื่อยๆ โดยเดินตามต้นเสียงที่เป็นจุดศูนย์กลางของพิธีตั้งอยู่บนแท่งหินสูง มีประชาชนรายล้อมนั่งอยู่ข้างล่างเป็นจุดๆ ตามลานซีเมนต์และตามโขดหิน

พิธีดำเนินไปนานพอสมควรทำให้ผมมีเวลาถ่ายภาพบริเวณงานอย่างเต็มที่

ผมเล็งที่จะขึ้นไปอยู่บนศาลาเล็กๆหลังหนึ่งซึ่งสร้างบนโหนดหินสูงใกล้ๆกับพิธี เพื่อเก็บภาพในมุมสูง จะได้เห็นบรรยากาศบริเวณงานนี้ได้ทั้งหมด แต่บันไดทางขึ้นมีคนนั่งอยู่เต็มและไม่สามารถขึ้นไปได้ จึงต้องเลี้ยวไปขึ้นทางด้านข้างโดยปีนขึ้นจากโหนดหินก้อนใหญ่ใกล้ๆกับบันได แต่กว่าจะขึ้นไปได้ก็ทุลักทุเล เพราะบนบันไดก็มีกระเป๋าลongsสะพายอยู่ ที่คอก็มีกล่องหอยกระดองอยู่ด้วย ดีที่คนที่นั่งอยู่แถวนั้นก็ช่วยกันดึงมือผมขึ้นไปได้ ไม่งั้นคงตะเกียกตะกายกันลำบากแน่

ขึ้นมาข้างบนนี้แล้วก็ได้มุมที่ดูหลายภาพ มองเห็นทิวทัศน์ได้รอบทิศ เห็นพิธีการกำลังดำเนินอยู่ซึ่งไม่ห่างจากที่ผมยืนเท่าใดนัก พระพุทธรูปจำลองที่เป็นศูนย์กลางของงานกำลังทำพิธีพุทธาภิเษก โดยมีเจ้าอาวาสวัดถ้ำเสือและพระเกจิอาจารย์ที่มีชื่อเสียงของจังหวัดอีกหลายรูปร่วมทำพิธี ส่วนฝ่ายฆราวาสมีนายอาคม เองฉนวน เป็นประธาน นอกจากนี้ก็มีผู้หลักผู้ใหญ่อีกหลายคนของจังหวัดมาร่วมในพิธีครั้งนี้ด้วย (นายอาคม เองฉนวน ในฐานะที่ดูแลกรมศาสนาในขณะนั้น และเป็นชาวให้สัมภาษณ์อยู่บ่อยๆในกรณี "วัดธรรมกาย ")

ไม่นานนักพิธีเสร็จสิ้น ผู้คนที่อยู่ข้างล่างตรงบันไดเริ่มขยับตัวและขึ้นขึ้น ครั้นพระสงฆ์ทยอยลงมาจากพิธีข้างบน ผู้คนที่มาร่วมงานต่างก็กรูมาที่บันไดทางลง ยืนมียืนไม่เบียดเสียดกันรับแจกพระเครื่องซึ่งเขาใจว่าฟังผ่านพิธีปลุกเสกมาใหม่ๆ ขณะเดียวกันเจ้าหน้าที่ที่อยู่ข้างบนก็โปรยเงินเหรียญซึ่งคงผ่านพิธีปลุกเสกมาแล้วเช่นกัน ความสุขุมจึงเกิดขึ้นต่างคนก็ยื้อแย่งไล่ตะครุบเหรียญจนเป็นที่สนุกสนาน

ผมเดินลงมาจากศาลาเพื่อมาถ่ายภาพข้างล่างเมื่อเห็นรัฐมนตรี อาคม กำลังเดินลงบันไดมา คิดว่าจะถ่ายภาพไว้เป็นที่ระลึกเพื่อประกอบเรื่องราวที่มาเยือนวัดถ้ำเสือในครั้งนี้

ขณะที่รอตถ่ายภาพรัฐมนตรี อาคม อยู่นั้นก็เห็นพระรูปหนึ่งถือไม้เท้าค่อยๆก้าวลงบันไดมา ที่น่าสนใจก็คือมีพระเครื่องแขวนห้อยตามจีวรเต็มไปหมด ซึ่งไม่เคยเห็นพระรูปไหนทำแบบนี้มาก่อน ดูก็แปลกดี

เมื่อพระท่านลงมาใกล้จะถึงข้างล่างผมก็เบียดคนเข้าไปยืนตรงหน้าได้ บอกว่าขอถ่ายภาพท่านด้วย ท่านก็ยิ้มและหยุดให้ถ่าย ภาพผมได้ถ่ายไปได้แค่รูปเดียวเท่านั้นเพราะโดนเบียดจากคนใกล้ๆที่มาจับแจกพระจนกดชัตเตอร์ไม่ได้ จากนั้นไม่นาน รัฐมนตรี อาคม ก็เดินลงมา พร้อมกับแจกพระเครื่องไปตลอดทาง ผู้คนก็เข้ามาใกล้ยืนมียื้อแย่งกันจนเป็นที่สนุกสนานเฮฮา คนที่ได้ก็ดีใจ คนที่ไม่ได้ก็ต้องรอรับจากคนอื่นที่กำลังทยอยเดินลงมา

หลังจากที่ผู้คนทยอยกันกลับ ผมก็ขึ้นชมวิวข้างบนนั้นอีกสักพักเพราะยังไม่อยากเบียดเสียดกันลงบันได คุณเป็นรอยลงเขาพร้อม กันในทางลงแคบๆที่สูงชันมันคงยุ่งยากไม่น้อย รอสักพักฆ่าเวลาด้วยการหามุมถ่ายภาพไปพลางๆก่อนน่าจะดี

ระหว่างที่ลงบันไดมาเห็นคุณลุงคนหนึ่งค่อยๆเกาะราวบันไดลงมาที่ละก้าวอย่างช้าๆ ความสูงของภูเขา และจำนวนชั้นบันได 1,200 ชั้น ดูเป็นเรื่องน่าแปลกไม่น้อย ที่ผู้สูงวัยเช่นคุณลุงนี้จะทำได้สำเร็จถ้าไม่แข็งแรงพอ

ผมเห็นคุณลุงเดินลงมาช้าๆอย่างยากลำบาก มือทั้งสองเกาะราวบันไดแน่นและยังมีขวดน้ำมนต์ในมือด้วย ดูท่าทางแล้วกลัวจะไม่ค่อยไหว เพราะมือที่ถือขวดน้ำมนต์นั้นอาจจะพลาดได้ จึงยื่นอาสาช่วยถือให้ คุณลุงขอบอกขอบใจด้วยน้ำเสียงสั่นเครือเหมือนจะเหนื่อยมาก จากนั้นก็เดินลงมาพร้อมๆกัน แต่ก็พยายามหลบตามองเพราะเกรงว่าจะช่วยตัวเองไม่ได้

ทุกก้าวที่ค่อยๆย่างเท้าลงมาดูวัดแก้วไม่ค่อมันคงนึก ตามใบหนาก็เต็มไปด้วยเม็ดเหงื่อ แรกๆผมเดินไปคุยไปด้วย คุณลุงบอกว่าขึ้นมาข้างบนนี้ทุกปีแหละ มาเอาน้ำมันตักไปบูชาและฝากลูกฝากหลานด้วย และบอกผมไม่ต้องคอยหรอก ไปถึงข้างล่างก็เอาขวดนี้ไปฝากไว้ที่ศาลารานขายของข้างเจ้าแม่กวนอิมให้ด้วย ลุงจะตามไปเอาเอง ผมเดินล้าหน้าคุณลุงลงมาเพราะเห็นว่าไม่น่ามีปัญหาอะไร

และเมื่อใกล้จะถึงข้างล่างก็เห็นแม่ชีหลังค่อมคนหนึ่งค่อยๆก้าวลงมาช้าๆเช่นกัน

" คุณยายอายุมากแล้วแต่ก็เก่งและยังแข็งแรงอยู่นะ....." ผมทักทายแม่ชี ขณะเดินตามลงมาได้ทัน

" ยายอายุ หกสิบกว่าแล้ว แก่แล้วต้องค่อยๆเดิน " คุณยายพูดคุยกับผมด้วยท่าทางที่ไม่สู้เหน็ดเหนื่อยนัก

" คุณยายขึ้นไปถึงข้างบนเขาไม่เหนื่อยหรือครับ" ผมถาม เพราะทำทางแล้วไม่น่าจะขึ้นไปถึงข้างบนนั้นได้

" ก่อนขึ้นก็อธิษฐานขอให้หลวงพ่ (จำเนียร) ท่านช่วย และเดินตามหลวงพ่มาขึ้นมาพร้อมกับอีกหลายๆคน" คุณยายนิ่งไปสักพักก่อนที่จะพูดประโยคนี้ว่า

" หลวงพ่ท่านช่วยยาย ยายจึงขึ้นมาทำบุญกะเค้าได้แหละหลาน"

คำพูดที่คุณยายบอกผม ออกจะเชื่อมั่นในความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่ และมีความภูมิใจที่ปีนี้ได้มีโอกาสขึ้นมาทำบุญอีกครั้งหนึ่ง

คงจะเป็นเพราะศรัทธาอันแรงกล้าที่มีต่อหลวงพ่จำเนียร ที่ทำให้คุณลุงและแม่ชี ต่างก็ฝ่าความสูงชันขึ้นมาทำบุญบนยอดเขาแห่งนี้ ได้ตามที่ตั้งใจไว้ อาณิสสสมแห่งศรัทธาคงจะทำให้ผู้สูงวัยทั้งสองต่างอิมบุญไปไม่ใช่น้อย

ผมลงมาถึงข้างล่างก็เกือบจะมืดเอาพอดี หลังจากที่ตีมน้ำและพักผ่อนกันไม่นานนัก ก็ต้องออกเดินทางต่อไปยังจังหวัดพังงา ซึ่งไม่ไกลจากจังหวัดกระบี่เท่าใดนัก และเป็นจุดหมายปลายทางของการเดินทางในวันนี้

" วัดถ้ำเสือ " วันนี้เป็นวันที่ผมได้ทำตามที่ตั้งใจไว้ด้วยการพิชิตบันได 1,200 ขั้น แม้อาจจะดูเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับคนบางคน แต่สำหรับผมและครอบครัวที่มีโอกาสขึ้นไปถึงยอดเขาแล้ว ดูเป็นสิ่งที่มีความค่าแก่การมาเยือน และสร้างความมั่นใจให้กับตนเอง ได้ไม่น้อย หากผมมีโอกาสมาวัดนี้อีกก็คงแหงนมองขึ้นไปบนเขาอย่างไม่รู้สึกเสียวไส้และหวั่นไหวอีกต่อไป

วันนี้ผมได้มาถึงวัดถ้ำเสืออย่างภาคภูมิใจ และคำกล่าวที่ว่า " ใครที่มาเที่ยววัดถ้ำเสือแล้วยังไม่ได้ขึ้นเขาพิชิตบันได 1,200 ขั้น ถือว่ายังไม่มาถึงวัด " ก็ยังเป็นจริงอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน

สิ่งที่อดใจไม่ได้ในการมาเยือนวัดครั้งนี้ก็คือ การได้มีโอกาสถ่ายภาพเหตุการณ์สำคัญแห่งปีของวัด “ ถ้ำเสือ “ บนยอดเขาสูง โดยบังเอิญ ซึ่งเป็นบรรยากาศที่ดูน่าแปลกสำหรับนักท่องเที่ยวต่างถิ่น

ผมโชคดีได้ถ่ายภาพในช่วงเวลาที่เห็นว่าเหมาะสมและลงตัวสำหรับงานพิธีครั้งนี้ ฟิล์มสีโกดัก PRN 100 ที่เตรียมมาก็มากพอที่จะบันทึกเหตุการณ์อย่างเหลือเฟือ ทุกครั้งที่ได้ยินเสียงซัดเตอร์ทำงาน มันเป็นทั้งความสุข ความดีใจ ระคนเคล้ากันไป เพราะนั่นหมายความว่าผมได้ภาพดีๆนั้นแล้วอย่างมั่นใจ โอกาสดีๆแบบนี้ไม่ค่อยเกิดขึ้นบ่อยนักในการถ่ายภาพ

กล้องคู่ใจกับเลนส์อีกสองตัวรับใช้ผมอย่างซื่อสัตย์ตลอดทั้งงาน ทำให้การมาเยือนวัดถ้ำเสือครั้งนี้ถูกบันทึกภาพไว้บนแผ่นฟิล์ม และคิดว่าเหตุการณ์ที่พบเห็นในวันนี้ยังคงอยู่ในความทรงจำอีกนานแสนนาน